

MITJA DOTZENA DE TÒPICS NEOCONS

Ramon Alcoberro

Els neoconservadors ho tenen clar i actuen en conseqüència. El món no es transforma amb dolces melodies de violins sinó amb l'estrèpit de trompetes i tambors. Qualsevol lluita política és sobretot una combat per les idees. El dimoni existeix i mira de seduir amb idees materialistes i amb estils de vida nihilistes. Per tant és allí on se l'ha de combatre. En la defensa de la tradició no es pot estalviar res -especialment no es poden escatimar diners- perquè està en joc la cohesió social i el futur mateix. Sense un victòria total en la lluita de les idees no hi haurà futur per a l'Occident judeo-cristià, prou fet malbé per la baixa natalitat, el col·lectivisme i l'escepticisme polític.

El bon *neocon* no és un espiritualista. Més aviat pensen que els espiritualistes són gent sentimental, de poc fiar. En l'espiritualisme hi veuen una llavor de religiositat "new age" que cadascú es fa a mida sense valorar l'aspecte comunitari de la fe. Des de l'òptica *neocon*, l'espiritualisme és una posició massa tendra. L'espiritualitat no serveix per a la seriositat de la lluita cultural, imprescindible si es vol aturar la manca de sentit existencial -que és el destí a què ens aboca el món postmodern. El bon *neocon* tampoc no és, òbviament, un secularista. El secularisme ha fracassat perquè pretén posar la Ciència (en lletres capitals) en el lloc que correspon a Déu. Més aviat la pèrdua de Déu en la postmodernitat és el que ens aboca a la crisi de valors (Babel). Hi ha *necons* que no creuen en Déu, però tots creuen en l'Església com a garantia de l'ordre social (natural) del món.

Un *neocon* és una persona de lectures. Per això els fa enfadar que el Partit Republicà no tingui una filosofia de govern, sinó que es limiti a gestionar interessos. Sense mites no hi ha comunitat i ells pretenen remodelar els Estats Units (i el món, si es deixa!) creant una mena de religió patriòtica. Els seus mestres en el pensament són Kierkegaard (*L'època present*), Spengler (*La decadència d'Occident*), Leo Strauss (*Dret natural i història*), el teòleg Reinhold Niebuhr (*La naturalesa i el destí de l'home; una interpretació cristiana*) i Chesterton (el novel·lista que fa més de 80 anys fa escriure: "la bogeria de demà no és a Moscou sinó a Manhattan"). Els acompanyen Huxley (*Un món feliç*), Orwell (*Rebel·lió a la granja, 1984*), C.S. Lewis (*L'abolició de l'home*), Romano Guardini (*La fi de la modernitat*) i el premi Nobel Saul Bellow (*Rabelstein*). Però per als *necons* al capdamunt mateix de l'escala de les idees hi ha quatre grans figures simbòliques del segle XX que han viscut fins al final en coherència amb la seva visió del món. Són el dissident i premi Nobel Alexander Solzhenitsyn, Ronald Reagan, Joan Pau II i Teresa de Calcuta. Tots quatre testimonien, com poca gent més, la vàlua de la tradició, la continuïtat cultural i la fe en els valors innegociables. Tots quatre van triomfar en la lluita contra Satanàs (en forma de comunisme i d'avortament, que són les formes actuals del Mal) i això els fa admirables. De la vida i els llibres se'n poden extreure lliçons pràctiques que cal aplicar en la vida de cada dia, sense mai recular. El bon *neocon* assumeix com a eixos de la seva acció política i cultural cinc tòpics profundament arrelats en la tradició cristiana, sense diferenciar entre catolicisme romà i protestantisme:

1. **La Guerra Cultural:** Amèrica -i per extensió Occident- es fonamenta en uns valors intrínsecs que tenen a veure amb el treball i la lliure iniciativa; i que són incompatibles amb el l'estatisme. Els enemics no seran derrotats mitjançant l'economia, ni amb la guerra, sinó oposant-los valors morals.

2. **El menyspreu envers les elits universitàries.** És sospitós tot grup intel·lectual modernitzador i que pretengui imposar-se a través del coneixement. Els experts són un perill en democràcia. No hi ha cap bestiesa al món que no hagi estat defensada per un professor universitari. Hem d'ignorar-los i escoltar el sentit comú. Un neocon té ànima de mandarí (o de gerent) però odia que li ho diguin.
3. **La ideologia de la seguretat.** L'exèrcit actua com a garantia del poder polític nord-americà arreu del món. No es poden penjar cartells pacifistes al camp de batalla. Cal usar les institucions culturals d'acord amb una amb una estratègia clara.
4. **El comunitarisme de base.** La família és el nucli de la societat perquè és l'àmbit on es construeix la confiança cívica i hi ha una conspiració per esfondrar-la. Tota destrucció de la societat ha començat sempre per la família i la religió.
5. **El formalisme religiós.** Potser Déu no existeix, però la religió és bàsica. I el cristianisme és el millor que li ha passat a la cultura. Com va dir John Ascroft, ministre de Justícia amb Bush: "El cristianisme és una religió en què Déu envia el seu Fill a morir per vosaltres. L'Islam és una religió en què Déu envia els vostres fills a morir per Ell".
6. **La reivindicació dels "bons vells temps."** La gent era feliç i assenyada quan la societat no havia estat espatllada pel multiculturalisme ni per la tecnologia. En el passat hi havia punts de referència intel·lectuals prou fermes arrelats en la tradició. La modernitat és, en realitat, una nova captivitat de Babilònia.